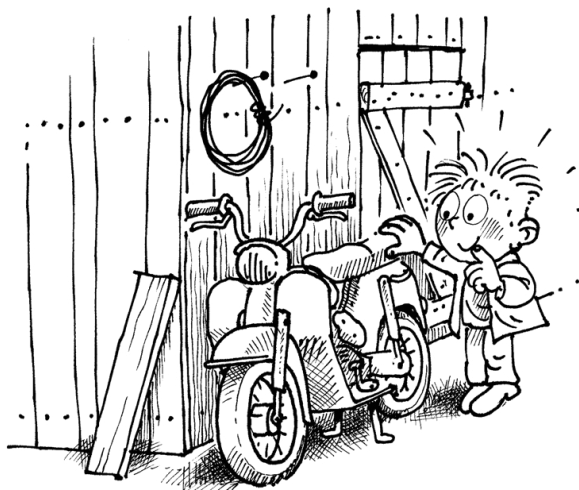

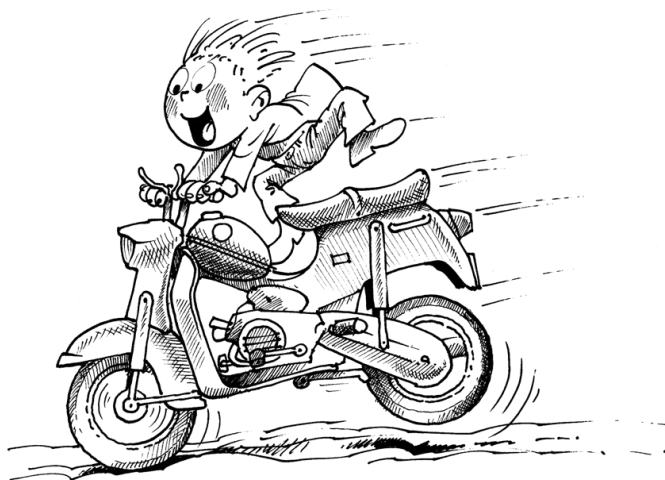
Spomini na prvo vožnjo z mopedom

Na Kogelski Gori, kjer sem odraščal s svojim bratom, z dvema sestrama, s starimi starši, s tetami in strici, je bilo življenje sicer skromno in preprosto, a polno lepih doživljajev in pripetljajev. Živeli smo v lastni majhni bajti – bili pa smo vsi skupaj ena sama velika družina. Tako smo mnogo časa preživel tudi pri babici in dedeju ter pomagali pri raznih kmečkih opravilih. Pasli smo krave, napravljali drva, spravljali seno in včasih tudi vozili gnoj iz hleva na gnojišče. Okoli velike noči pa smo dedeju radi gledali čez rame, ko je izdeloval presence in pripravljaval bakle za družinsko baklado. Mojega brata pa je zanimal predvsem moped, ki ga je oče kupil pred nedavnim. Bil je dvosedežni Puch DS 50, s katerim se je atej vozil na delo in nas vzel na „socius“ (sopotnikov sedež), če smo bili pridni. Oče je imel navado, da je svoj moped naslonil na leseno steno drvarnice. Tam je imel moped svoj prostor čez dan, ponoči pa ga je oče seveda postavil na varno in „uto“ zaklenil. Pogosto, ko je moped počival ob steni, se je moj osemletni brat usedel nanj in z glasnim „brm-brm-brm“ delal, kot bi se vozil. Pri tem je tudi vedno znova poskušal zagnati pedal, a mu to na srečo ni uspelo.

Neko cvetno nedeljo pa se je zgodilo naslednje: Ko smo po blagoslovu presence prišli iz cerkve domov, sva z bratom po stari navadi tekla trikrat okoli hiše in za plačilo dobila vsak eno suho klobaso. Brata pa je spet pritegnil naš lepi modri moped. Tokrat pa mu je res uspelo, da je „štartal“ (pognal) motor, in že je dirjal s polno paro po ozki poti proti sosedovi hiši, zraven pa je od veselja juckal. Vsi smo se skoraj na smrt prestrašili, ko smo ga videli na mopedu in ko se je kadilo za njim. Tekli smo za njim, a ga nismo dohiteli.

„Kam se bo le ‚zakuhal‘?“ smo se spraševali in si v mislih že predstavljali najhujše posledice te divje vožnje.

Po nekaj trenutkih pa smo ga slišali z druge strani poslopja pridrveti po hribu in se na glas smejati. Pognal sem se čez strm travnik in ga po kratkem času lahko ustavil.

Na srečo sta oba, moped in brat, to divjo vožnjo prestala brez vsake praske. Atej ni bil preveč hud, saj je bil vesel, da se je vse dobro končalo. Eno posledico pa je ta pustolovščina seveda imela: Od tega dneva je bil moped vedno zaklenjen in je počival v leseni uti.